

“मीठे बच्चे- आफ्नो सुरक्षाको लागि विकाररूपी मायाको पन्जाबाट सदा बचेर रहनु छ, देह-अभिमानमा कहिल्यै आउनु छैन ।”

प्रश्न:- पुण्य आत्मा बन्नको लागि बाबाले सबै बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ मुख्य शिक्षा दिनुहुन्छ ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, पुण्यात्मा बन्नु छ भने (१) श्रीमतमा सधैं चलिराख । यादको यात्रामा लापर्बाही नगर (२) आत्म-अभिमानी बन्ने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गरेर काम महाशत्रु माथि विजय प्राप्त गर । यही समय हो- पुण्यात्मा बनेर यस दुःखधामबाट पार सुखधाममा जाने ।

ओम् शान्ति । बाबाले नै सधैं बच्चाहरूलाई सोध्नुहुन्छ । शिवबाबाको लागि यस्तो भनिदैन- उहाँ बाल-बच्चावाला हुनुहुन्छ । आत्माहरू त अनादि हुन् नै । बाबा पनि हुनुहुन्छ । यस समय जबकि बाबा र दादा दुवै हुनुहुन्छ, बच्चाहरूको सम्हाल गर्नुपर्ने हुन्छ । कति बच्चाहरू छन् जसको सम्हाल गर्नुपर्ने हुन्छ । एक-एकको हिसाब राख्नुपर्छ । जसरी लौकिक पितालाई पनि ख्याल रहन्छ नि । सम्भन्छन्- हाम्रा बच्चाहरू पनि यस ब्राह्मण कुलमा आए भने राम्रो हुन्थ्यो । हाम्रा बच्चाहरू पनि पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँमा जाऊन् । कतै यस पुरानो मायाको नालीमा नबगून् । बेहदका बाबालाई बच्चाहरूको ख्याल रहन्छ । कति सेवाकेन्द्र छन्, कुन बच्चालाई कहाँ पठाउनु छ, जो सुरक्षित रहोस् । आजकल सुरक्षा गर्न पनि मुश्किल छ । दुनियाँमा कुनै पनि सुरक्षा छैन । स्वर्गमा त हरेकको सुरक्षा हुन्छ । यहाँ कसैको पनि सुरक्षा छैन । कहीं न कहीं विकाररूपी मायाको पन्जामा फँस्छन् । अहिले तिमी आत्मालाई यहाँ पढाइ मिलिरहेको छ । सत्यको संगत पनि यहाँ छ । यहाँ नै दुःखधामबाट पार सुखधाममा जानु छ किनकि अब बच्चाहरूलाई थाहा छ दुःखधाम के हो, सुखधाम के हो । अवश्य अहिले दुःखधाम हो । हामीले पाप धेरै गरेका छौं । त्यहाँ पुण्य आत्माहरू नै रहन्छन् । हामी अब पुण्य आत्मा बन्नु छ । अहिले तिमीहरू हरेकले आफ्ना ८४ जन्मको इतिहास-भूगोल जानिसकेका छौ । दुनियाँमा कसैले पनि ८४ जन्मको इतिहास-भूगोल जान्दैनन् । अहिले बाबाले आएर सारा जीवन कहानी सम्झाउनुभएको छ । तिमीले अहिले जान्दछौ- हामी पूरा पुण्य आत्मा बन्नु छ- यादको यात्राबाट । यसमा नै लापर्बाही गर्नाले धेरै धोका खान्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यस समय लापर्बाही गर्नु राम्रो होइन । श्रीमतमा चलनुपर्छ । त्यसमा पनि मुख्य कुरा भन्नुहुन्छ- एक त यादको यात्रामा रहनु, दोस्रो काम महाशत्रु माथि विजय प्राप्त गर्नु छ । बाबालाई सबैले पुकार्छन् किनकि उहाँबाट शान्ति र सुखको वर्षा मिल्छ आत्माहरूलाई । पहिला देह-अभिमानी थिए त्यसैले केही पनि थाहा हुँदैनथ्यो । अहिले बच्चाहरूलाई आत्म-अभिमानी बनाइन्छ । नयाँलाई सबैभन्दा पहिला एक हदको, दोस्रो बेहदको बाबाको परिचय दिनु छ । बेहदका बाबाबाट स्वर्ग (बहिस्त)को भाग्य मिल्छ । हदका पिताबाट नर्क (दोजक)को भाग्य मिल्छ । बच्चा जब बालिग बन्छ तब सम्पत्तिको हकदार बन्छ । जब समझमा आउँछ तब ऊ विस्तार-विस्तारै मायाको अधीन हुन पुग्छ । त्यो सबै हो रावण राज्य (विकारी दुनियाँ) को रीति-रिवाज । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- यो दुनियाँ बदलिइरहेको छ । यस पुरानो दुनियाँको विनाश भइरहेको छ । एक गीतामा नै विनाशको वर्णन छ, अरू कुनै शास्त्रमा महाभारत महाभारी लडाईँको वर्णन छैन । गीताको नै यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो । गीताको युग अर्थात् आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना । गीता हो नै

२०७२ श्रावण २६ मंगलबार ११-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
देवी-देवता धर्मको शास्त्र । त्यसैले यो गीताको युग हो, जबकि नयाँ दुनियाँ स्थापना भइरहेको छ ।
मनुष्यहरूलाई पनि बदल्नु छ । मनुष्यबाट देवता बनाउनु छ । नयाँ दुनियाँमा अवश्य दैवी गुण
भएका मनुष्य हुनुपर्छ नि । यी कुरालाई दुनियाँले जान्दैनन् । उनीहरूले कल्पको आयुको समय धेरै
दिएका छन् । अब तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाइरहनुभएको छ । तिमी सम्झन्छौ— अवश्य
बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ । कृष्णलाई कहिल्यै बाबा, टिचर वा गुरु भन्न सकिदैन । कृष्ण टिचर
भएको भए कहाँबाट सिके ? उनलाई ज्ञानसागर भन्न सकिदैन ।

अब तिमी बच्चाहरूले उच्च व्यक्तिहरूलाई सम्झाउनुपर्छ । आपसमा मिलेर राय गर्नुपर्छ— सेवाको
वृद्धि कसरी हुन सक्छ । विहंग मार्गको सेवा कसरी हुन्छ । ब्रह्माकुमारीहरूको लागि जो यतिका
हंगामा गर्छन् तिनीहरूले फेरि सम्झन्छन् यी त सच्चा हुन् । बाँकी दुनियाँ त भुटो हो, त्यसैले
सत्यको डुङ्गालाई हल्लाइरहन्छन् । तुफान त आउँछ नि । तिमी डुङ्गा हौ जो पारि जान्छौ । तिमी
जान्दछौ— हामीले यस मायावी दुनियाँबाट पारि जानु छ । सबैभन्दा पहिलो नम्बरको तुफान आउँछ
देह-अभिमानको । यो हो सबैभन्दा खराब । यसले नै सबैलाई पतित बनाएको हो । त्यसैले बाबा
भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो । यो धेरै तेज जस्तै तुफान हो । कसैले त यी माथि विजय प्राप्त
 गरेका छन् । गृहस्थ व्यवहारमा छन् फेरि पनि बच्ने कोसिस गर्छन् । कुमार-कुमारीहरूको लागि त
धेरै सहज छ यसैले नामको पनि गायन छ कन्हैया । यति कन्याहरू अवश्य शिवबाबाका हुनुपर्छ ।
देहधारी कृष्णका त यतिका कन्या हुन सक्दैनन् । अहिले तिमी यस पढाइबाट पटरानी बनिरहेका
छौ, यसमा पवित्रता पनि मुख्य चाहिन्छ । आफूले आफूलाई हेर्नु छ— यादको चार्ट ठीक छ ?
बाबाको पासमा कसैको ५ घण्टाको, कसैको २-३ घण्टाको पनि चार्ट आउँछ । कोही त लेख्दै
लेख्दैनन् । धेरै कमले याद गर्छन् । सबैको यात्रा एकरस हुन सक्दैन । अभै धेरै बच्चाहरू वृद्धि
हुन्छन् । हरेकले आफ्नो चार्ट हेर्नु छ— मैले कस्तो पद पाउन सक्छु ? कति खुशी छ ? मलाई सधैं
खुशी किन हुँदैन ? जबकि उच्चभन्दा उच्च बाबाको बनेको छु । ड्रामा अनुसार तिमीले भक्ति धेरै
गरेका छौ । भक्तहरूलाई फल दिनको लागि नै बाबा आउनुभएको छ । रावण राज्यमा त विकर्म
हुन्छ नै । तिमीले पुरुषार्थ गर्छौ सतोप्रधान दुनियाँमा जानको लागि । जसले पूरा पुरुषार्थ गर्दैनन्
उनीहरू सतोमा आउँछन् । सबैले यति ज्ञान कहाँ लिन्छन् र ! सन्देश अवश्य सुन्छन् । फेरि जहाँ
छन्, त्यहाँ कुना-कुनामा जानु पर्छ । बेलायतमा पनि शाखा (मिशन) खुल्नुपर्छ । जसरी बौद्धी,
क्रिश्चियनको यहाँ मिशन छ नि । अरू धर्मकालाई आफ्नो धर्ममा ल्याउने मिशन हुन्छ । तिमी
सम्झाउँछौ— हामी वास्तवमा देवी-देवता धर्मका थियौं । अहिले हिन्दू धर्मका बनेका छौं । तिम्रो
पासमा धेरैजसो हिन्दू धर्मकाहरू नै आउँछन् । त्यस मध्ये पनि जो शिवका, देवताहरूका पुजारी छन्
उनीहरू नै आउँछन् । जसरी बाबाले भन्नुभएको छ— राजाहरूको सेवा गर । उनीहरू अक्सर गरेर
देवताहरूका पुजारी हुन्छन् । उनीहरूको घरमा मन्दिर हुन्छ । उनीहरूको पनि कल्याण गर्नुपर्छ ।
तिमीले पनि सम्झ, हामी बाबाको पास दूरदेशबाट आएका हौं । बाबा आउनु नै भएको छ नयाँ
दुनियाँ स्थापना गर्न । तिमीले पनि गरिरहेका छौ । जसले स्थापना गर्छन् उनैले पालना पनि गर्छन् ।
भिन्न नशा रहनुपर्छ— हामी शिवबाबाको पासमा आएका छौं दैवी राज्य स्थापना गर्न, सारा विश्वलाई
स्वर्ग बनाउन । आश्चर्य लाग्छ यस देशमा के-के गरिरहन्छन् । पूजा कसरी गर्छन् । नवरात्रिमा
देवीहरूको पूजा हुन्छ नि । रात्रि छ भने दिन पनि छ । तिम्रो एउटा गीत पनि छ नि— क्या कौतूक

२०७२ श्रावण २६ मंगलबार ११-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन देखा... माटोको पुतला बनाएर, शृङ्गार गरेर त्यसको पूजा गर्छन्, त्यससँग फेरि दिल यति लाग्छ जसलाई जब डुबाउन जान्छन् तब रुन थाल्छन्। मनुष्य जब मर्छन् तब अर्थीलाई लिएर जान्छन्। हरिबोल, हरिबोल.... भन्दै डुबाउँछन्। जान त धेरै जना जान्छन् नि। नदी त सदा छ नै। तिमी जान्दछौ— यो जमुनाको किनारा थियो, जहाँ रास विलास गर्दथे। त्यहाँ त ठूला-ठूला महल हुन्छन्। तिमीले नै गएर बनाउनु पर्छ। जब कुनै ठूलो परीक्षा पास गर्छन् भने उनको बुद्धिमा चल्छ— पास भएर फेरि यो गर्नेछु, घर बनाउँछु। तिमी बच्चाहरूलाई पनि ख्याल रहन्छ हामी देवता बन्छौं। अब हामी आफ्नो घरमा जान्छौं। घरलाई याद गरेर खुशीमा रहनुपर्छ। मनुष्य यात्रा गरेर घर फर्केर आउँछन् भने खुशी हुन्छन्। हामी अब घर जान्छौं, जहाँ जन्म भएको थियो। हामी आत्माहरूको पनि घर हो मूलवतन। कति खुशी हुन्छ। मनुष्य यति भक्ति गर्छन् नै मुक्तिको लागि। तर ड्रामामा पार्ट यस्तो छ जसकारण फर्केर जान कसैलाई पनि मिल्दैन। तिमीले जान्दछौ— उनीहरूले आधाकल्प पार्ट अवश्य खेल्नु पर्छ। हाम्रो अब ८४ जन्म पूरा हुन्छ। अब फर्केर जानु छ फेरि राजधानीमा आउँछौं। घर र राजधानी याद छ। यहाँ बसेर पनि कसै कसैलाई आफ्नो कारखाना आदि याद रहन्छ। जसरी हेर— बिडला छन्, कति उनका कारखाना आदि छन्। सारा दिन उनलाई ख्याल रहन्छ होला। उनलाई बाबालाई याद गर भनियो भने कति मुश्किल लाग्छ। घरी-घरी धन्दा आदि याद आइरहन्छ। सबैभन्दा सहज छ माताहरूलाई, उनीहरूलाई भन्दा पनि अभि सहज कन्याहरूलाई। जीवन छँदै मर्नु छ, सारा दुनियाँलाई भुल्नु पर्छ। तिमी आफूलाई आत्मा सम्भेर शिवबाबाको बन्छौ, यसलाई नै जीवन छँदै मर्नु भनिन्छ। देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भेर शिवबाबाको बन्नु छ। शिवबाबालाई नै याद गरिरहनुपर्छ किनकि शिरमा धेरै पापको बोझ छ। दिल त सबैको हुन्छ, हामी जीवन छँदै शिवबाबाको बनौं। शरीरको भान नरहोस्। हामी अशरीरी आएका थियौं फेरि अशरीरी बनेर जानु छ। बाबाको बनेका छौ त्यसैले बाबा बाहेक दोस्रो कोही याद नरहोस्। यस्तो अवस्था भयो भने त लडाईं पनि छिट्टै हुन्छ। बाबा कति सम्झाउनु हुन्छ— हामी त शिवबाबाका हौं नि। हामी त्यहाँका निवासी हौं। यहाँ त कति दुःख छ। अहिले यो अन्तिम जन्म हो। बाबाले बताउनुभएको छ— तिमी सतोप्रधान थियौ, त्यसबेला अरू कोही थिएनन्। तिमी कति धनवान् थियौ। हुन त यस समय पैसा धेरै छ तर यो त केही पनि होइन। कौडी समान हुन्। यी सबै अल्पकाल सुखको लागि हुन्। बाबाले सम्झाउनुभएको छ— विगतमा दान-पुण्य गरेको छ भने पैसा पनि धेरै मिल्छ। फेरि दान गर्छन्। तर यो हो एक जन्मको कुरा। यहाँ त जन्म-जन्मान्तरको लागि धनवान् बन्छन्। यहाँ जति ठूलो मान्छे, त्यति ठूलो दुःख। जोसँग धेरै धन छ उनीहरू फेरि धेरै फँसेका हुन्छन्। कहिल्यै टिक्न सक्दैनन्। साधारण गरिबहरू नै समर्पित (सरेण्डर) हुन्छन्। धनवान् कहिल्यै हुँदैनन्। उनीहरू कमाउँछन् नै छोरा-नातिको लागि ताकि हाम्रो कुल चलिरहोस्। स्वयं त्यस घरमा आउँदैनन्। छोरा नाति आउँछन्, जसले राम्रो कर्म गरेको हुन्छ। जसरी जसले धेरै दान गर्छन् उनीहरू राजा बन्छन्। तर सदा स्वस्थ (एभरहेल्दी) त हुँदैनन्। राजाई गरे त के भयो, अविनाशी सुख त हुँदैन। यहाँ पाइला-पाइलामा अनेक प्रकारका दुःख छ। त्यहाँ यी सबै दुःख दूर हुन्छन्। बाबालाई पुकार्छन्— हाम्रो दुःख दूर गर्नुहोस्। तिमीले सम्झन्छौ— दुःख दूर सबैको हुन्छ। केवल बाबालाई याद गरिरहनु छ, एक बाबा बाहेक अरू कसैबाट पनि वर्सा मिल्न सक्दैन। बाबाले सारा विश्वको दुःख दूर गर्नुहुन्छ। यस समय त जनावर

२०७२ श्रावण २६ मंगलबार ११-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 आदि पनि कति दुःखी छन्। यो हो नै दुःखधाम। दुःख बढ्दै जान्छ, तमोप्रधान बन्दै जान्छन्।
 अहिले हामी संगमयुगमा बसेका छौं। अरू सबै कलियुगमा छन्। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग।
 बाबाले हामीलाई पुरुषोत्तम बनाइरहनुभएको छ। यो याद रह्यो भने पनि खुशी रहन्छ। भगवान्ले
 पढाउनुहुन्छ, विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ। यो कुरा याद गर। उहाँका बच्चाहरू भगवान्-भगवती
 हुनुपर्छ नि पढाइबाट। भगवान्ले त सुख दिनुहुन्छ फेरि दुःख कसरी मिल्छ? त्यो पनि बाबाले
 बसेर सम्झाउनुहुन्छ। भगवान्का बच्चाहरू फेरि दुःखमा किन छन्, भगवान् दुःखहर्ता सुखकर्ता
 हुनुहुन्छ भने अवश्य दुःखमा आउनुहुन्छ तब त गायन छ। तिमी जान्दछौं— बाबाले हामीलाई
 राजयोग सिकाइरहनुभएको छ। हामीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। यसमा संशय कहाँ हुन सक्छ। हामी
 बी.के.ले राजयोग सिकिरहेका छौं। भुटो कहाँ बोल्नु हुन्छ र! कसैलाई यो संशय आयो भने
 सम्झाउनु पर्छ, यो त पढाइ हो। विनाश सामुने खडा छ। हामी हौं संगमयुगी ब्राह्मण चोटी।
 प्रजापिता ब्रह्मा छन् भने अवश्य ब्राह्मण पनि हुनुपर्छ। तिमीलाई पनि सम्झाइएको छ तब त
 निश्चय गरेका छौं। बाँकी मुख्य कुरा हो यादको यात्रा, यसमा नै विघ्न पर्छन्। आफ्नो चार्ट हेर्दै
 जाऊ— बाबालाई कति याद गर्छु, कति खुशीको पारा चढ्छ? यो आन्तरिक खुशी रहनुपर्छ—
 हामीलाई बागवान, पतित-पावनको हात मिलेको छ। हामी शिवबाबासँग ब्रह्माद्वारा हात मिलाउँछौं।
 अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो घर र राजधानीलाई याद गरेर अपार खुशीमा रहनु छ। सदा याद रहोस्— अब
 हाम्रो यात्रा पूरा भयो, हामी जान्छौं आफ्नो घरमा, फेरि राजधानीमा आउँछौं।
- २) हामीले शिवबाबासँग ब्रह्माद्वारा हात मिलाउँछौं। उहाँ वागवानले हामीलाई पतितबाट
 पावन बनाइरहनु भएको छ। हामी यस पढाइबाट स्वर्गको पटरानी (बडा महारानी)
 बन्छौं— यसै आन्तरिक खुशीमा रहनु छ।

वरदानः— एकरस स्थितिद्वारा सदा एक बाबालाई अनुसरण (फलो) गर्ने प्रसन्नचित्त भव

तिमी बच्चाहरूको लागि ब्रह्मा बाबाको जीवन एक्ज्युरेट कम्प्युटर हो। जसरी आजकल
 कम्प्युटरद्वारा हरेक प्रश्नको उत्तर सोध्छन्। त्यस्तै मनमा जहिले पनि कुनै प्रश्न उठ्छ
 भने के, कसरीको बदला बाबाको जीवनरूपी कम्प्युटरमा हेर। के र कसरीको प्रश्नलाई
 यसरीमा बदलिन्छ। प्रश्नचित्तको बदला प्रसन्नचित्त बन्छौं। प्रसन्नचित्त अर्थात् एकरस
 स्थितिमा एक बाबालाई अनुसरण गर्नेवाला।

स्लोगनः— आत्मिक शक्तिको आधारमा सदा स्वस्थ रहने अनुभव गर।